

ovšem užití jen tehdy, když nový nabyvatel zástavního práva není chráněn důvěrou ve veřejnou knihu. Že žalovanému v souzeném případě takováto ochrana nepřísluší, tvrdila žalobkyně již před procesním soudem, přednessi již v žalobě, že žalovaný přiložil k své žádosti o vklad svého zástavního práva v pořadí pod pol. C 2 a 3 také prohlášení H. banky ze dne 7. prosince 1934, č. j. 3832/34, podle něhož zápůjčka nikdy vyplacena nebyla a nebude, a žalovaný doznal v žalobní odpovědi, že vklad, o nějž jde, byl povolen podle týchž listin, kterých se žaloba dovolává. Z toho však vyplývá, že žalovaný nemohl býti v dobré víře o jsoucnosti zajištěné pohledávky. Mínil-li žalovaný, že vůbec nešlo o převod onoho zástavního práva, nýbrž o vložení nově vzniklého zástavního práva na místě H. banky, kde bylo získáno uvolněné místo, t. j. od pořadí jeho, jež zde bylo od prvopočátku, stačí ho odkázati na to, že podle toho, co shora řečeno, vlastníci vůbec neměli práva tím místem naložiti a že tento stav věci musil žalovanému býti znám. Vlastníci nemovitostí nemohli proto ani změnití právní důvod neúčinného zástavního práva v jiný, spočívající na novém úvěrovém poměru k žalovanému, a o převod úvěrového poměru od H. banky na žalovaného nemohlo jíti, poněvadž tento původní poměr vůbec nebyl poměrem úvěrovým (rozh. č. 6488 Sb. n. s.).

Slušelo proto obnoviti správný rozsudek procesního soudu, odpovídající skutkovému a právnímu stavu věci.

Čís. 16997.

I za účinnosti zákona o pracovních soudech č. 131/1931 Sb. z. a n. přísluší stranám proti rozhodnutím rozhodčích výborů živnostenských společenstev ve sporech, které náležejí k věcné příslušnosti pracovních soudů, jednak žaloba, která směřuje k věcnému přezkoumání dotčeného rozhodnutí a pro niž je příslušný pracovní soud (§ 38 zák. č. 131/1931), jednak žaloba, jíž se dožaduje neúčinnosti rozhodčího výroku z důvodů uvedených v § 595 c. ř. s. a důsledkem toho i neplatnosti smlouvy o rozsudím, a pro kterou je příslušný řádný soud.

(Rozh. ze dne 23. června 1938, Rv I 1522/38.)

Srov. rozh. č. 13883 Sb. n. s.

O žalobě, kterou žalobce — pekařský pomocník — označil jako žalobu o bezúčinnost nálezu rozhodnutí rozhodčího výboru při společenstvu pekařů v P. ze dne 2. října 1937, č. 1058 ai 37, a v níž se domáhal v konečném návrhu, aby byl uvedený nález zrušen, rozhodl v první stolici pracovní soud a v druhé stolici odvolací soud ve věcech pracovních (§ 32 zák. č. 131/1931 Sb. z. a n.), zamítнувše z věcných důvodů uvedenou žalobu.

Nejvyšší soud z podnětu žalobcova dovolání zrušil rozsudky obou nižších soudů a odmítl žalobu.

Důvody:

Podle § 38 zákona č. 131/1931 Sb. z. a n. lze rozhodnutím rozhodčích výborů živnostenských společenstev ve sporech, které náležejí k věcné příslušnosti pracovních soudů, odporovati žalobou podanou do 15 dnů od prohlášení rozhodnutí, a nebylo-li prohlášeno v přítomnosti obou stran, od doručení písemného vyhotovení. Tím bylo změněno ustanovení § 122 č. 7 živn. ř., jímž byla stranám přiznána možnost domáhati se proti rozhodnutím rozhodčích výborů odpomoci pořadem práva a za tím účelem napadnouti rozhodnutí rozhodčího výboru žalobou u řádného soudu. Předpis § 38 zák. č. 131/1931 Sb. z. a n. má tedy na mysli přezkoumání rozhodčího výroku ve věci samé a od této žaloby v § 38 uved. zák. vytčené jest rozlišovati žalobu na zrušení rozhodnutí rozhodčího výboru z důvodů bezúčinnosti rozhodčího výroku v § 595 č. 1 až 7 výčetmo jmenovaných. Také civilní soudní řád rozlišuje mezi odporováním rozhodčímu výroku (§ 594 c. ř. s.) a bezúčinností nálezu (§ 595 c. ř. s.). Žaloba podle § 38 zák. č. 131/1931 Sb. z. a n. čelí proti rozhodnutí ve věci samé a snaží se toto rozhodnutí nahraditi jiným správnějším věcným rozhodnutím, žaloba o bezúčinnost má účel odstraniti rozhodčí výrok a tím dosíci, aby zrušením rozhodčího výroku pozbyla platnosti i sama smlouva o rozhodčím a aby o věci rozhodl řádný soud, který by byl příslušný k rozhodování a rozhodnutí sporu, kdyby tu nebylo smlouvy o rozsudím.

Z toho je zřejmé, že jde u odporu proti rozhodčímu výroku a u žaloby o bezúčinnost rozhodčího nálezu o dva různé právní prostředky na sobě zcela nezávislé. Sociálně politické zákonodárství, upravující poměry pracovní, usiluje především o ochranu zaměstnanců a již z této snahy plyne závěr, že zákon č. 131/1931 Sb. z. a n. měl v úmyslu chrániti sociálně slabšího zaměstnance a rozšířiti jeho právní ochranu a že ani zákonodárce nemínil připraviti zaměstnance o důležitý právní prostředek zaručený mu již platným zákonem, t. j. civilním soudním řádem. Mělo-li by právo napadnouti rozhodčí výrok býti omezeno toliko na odpor podle § 38 uved. zák., byla by tím stranám odňata možnost brojiti proti výroku z důležitých důvodů, s nimiž zákon spojuje bezúčinnost výroku a důsledkem toho i neplatnost smlouvy o rozsudím, nehledíc ani k tomu, že některé z těchto důvodů ani nevznikají, nebo nemusí aspoň vzniknouti v době do prohlášení výroku (viz § 595 č. 3, druhá věta, č. 8 c. ř. s.) a o jiných může se dověděti strana po případě teprve z přesnějšího odůvodnění písemného vyhotovení nálezu. Strana nebyla by někdy ani s to, aby z těchto důvodů napadla rozhodčí výrok v propadné lhůtě § 38 zákona č. 131/1931 Sb. z. a n. stanovené. Ač předpisem § 38 uved. zák. mělo býti zesíleno právní postavení stran a rozšířena jejich práva, byly by

na tom hůře, než tomu bylo dosud podle ustanovení civilního soudního řádu, což dojista nebylo úmyslem zákonodárcovým.

Z toho, co vyloženo, je tedy zřejmé, že žaloby na zrušení rozhodnutí rozhodčího výboru nebyly vyloučeny ustanovením § 38 zákona o pracovních soudech a že jest pro ně použití ustanovení § 596 c. ř. s. To platí nejen o tříměsíční lhůtě k podání žaloby a lhůtě pro žaloby o obnovu civilním soudním řádem stanovené (§ 596, odst. 2 a 3, c. ř. s.), ale též o příslušnosti, ježto rozhodovati o žalobách na zrušení rozhodčích výroků jest — i po zřízení pracovních soudů nebo oddělení okresních soudů pro spory pracovní — vyhrazeno řádným soudům, jak nejvyšší soud odůvodnil již v rozhodnutí ve Sb. n. s. č. 13883, k němuž se odkazuje.

V souzené věci je žaloba zevně označena jako žaloba o bezúčinnost nálezu rozhodčího výboru při společenství pekařů ve Velké Praze a bylo podle jejího konečného návrhu žádáno jen, aby dotčený nález byl zrušen. Jde tu o žalobu ve smyslu § 596 c. ř. s., a ježto žaloba byla podána u pracovního soudu a žalobu projednal a rozhodl v první stolici pracovní soud a v druhé stolici odvolací soud ve věcech pracovních, složený podle § 32 zákona č. 131/1931 Sb. z. a n., bylo nižšími soudy rozhodnuto o věci, která nenáleží před soudy pracovní (§ 28, odst. 1, č. 3 zákona č. 131/1931 Sb. z. a n.) a k této zmatečnosti bylo přihlížeti z úřadu (§§ 471 č. 7, 494, 513 c. ř. s. a § 35 zákona č. 131/1931 Sb. z. a n.).

Bylo se proto usnésti, jak ve výroku uvedeno (§§ 477, odst. 1, 478, odst. 1, 513 c. ř. s. a § 35 zákona o prac. soudech).

Čís. 16998.

Pořad práva pro žaloby proti bývalému vnucenému správci na náhradu škody nebo pro bezdůvodné obohacení po skončení exekuce vnucenou správou, jde-li o položky, o nichž v řízení exekučním (při schválení účtu) nebylo rozhodnuto.

(Rozh. ze dne 23. června 1938, R II 91/38.)

Žalovaný, jenž byl vnuceným správcem domu č. p. 14 v Z., zaplatil roku 1933 na daňový dluh povinných spolumajitelů uvedeného domu za berní rok 1930 a další léta hotově 3.732 Kč 75 h a v cenných papírech 3.794 Kč 85 h, dohromady 7.527 Kč 60 h, ale účtoval jako vnucený správce domu jako vydání na daně 10.057 Kč 50 h, tuto částku obdržel a ponechal si rozdíl 2.559 Kč 90 h, t. j. 25% slevu podle § 7 zákona o půjčce práce č. 48/1933 Sb. z. a n., příslušející daňovému dlužníku. K roku ustanovenému na 11. prosince 1933 k schválení účtu vnuceného správce byli řádně obesláni všichni tři povinní, z nichž se